

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA
O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 55864/07
Ivan MEDIĆ i Martin MEDIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 5. veljače 2009. godine u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
Khanlar Hajiyeu,
g. Dean Spielmann,
g. Sverre Erik Jebens,
g. Giorgio Malinverni,
g. George Nicolaou, *suci*
i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,
uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 28. studenog 2007. godine,
uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje
koje su podnijeli podnositelji zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelji zahtjeva, g. Ivan MEDIĆ i g. Martin MEDIĆ hrvatski su državljani rođeni 1934. odnosno 1974. i žive u Kaštelu. Pred Sudom ih zastupa g. M. Budmir, odvjetnik iz Splita. Hrvatsku Vladu („Vlada“) je zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi.

Dana 14. studenog 1994. godine podnositelji zahtjeva podnijeli su Općinskom sudu u Splitu građansku tužbu protiv osiguravajućega društva, tražeći naknadu štete u vezi s prometnom nesrećom.

U razdoblju prije stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku (5. studeni 1997.) dva puta je donesena presuda koju je žalbeni sud oba puta ukinuo. Predmet je ustupljen Općinskom sudu u Kaštel Lukšiću.

Daljnja ročišta pred prvostupanjskim sudom održana su 13. listopada i 8. prosinca 1999., te 28. siječnja, 28. travnja, 19. svibnja i 22. rujna 2000. godine kad je donesena nova presuda. Međutim, dana 7. lipnja 2002. godine Županijski sud u Splitu ukinuo je tu presudu i predmet je vraćen na ponovljeni postupak prvostupanjskom sudu.

Ročišta su održana 27. rujna 2002. i 19. ožujka, 24. rujna, 14. i 28. listopada i 28. studenog 2003. godine, kad je donesena presuda o osnovanosti tužbenog zahtjeva. Županijski sud ju je ukinuo 1. prosinca 2005. godine.

Daljnje ročište je održano 28. ožujka 2006. godine.

U međuvremenu, dana 4. srpnja 2005. godine, podnositelji zahtjeva su podnijeli ustavnu tužbu zbog duljine postupka. Dana 2. svibnja 2006. godine Ustavni sud je utvrdio povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnome roku. Svakome podnositelju zahtjeva dosudio je 10.500 hrvatskih kuna (HRK) kao naknadu i također naložio Općinskom sudu u Kaštel Lukšiću da u najkraćem mogućem roku, ne duljem od šest mjeseci od objave odluke Ustavnoga suda u Narodnim novinama, donese odluku u predmetu.

Dana 30. svibnja 2006. godine Općinski sud u Kaštel Lukšiću donio je presudu. Dana 21. studenog 2007. godine donio je dopunsku presudu o dijelu tužbenog zahtjeva o kojemu nije bilo odlučeno u presudi od 30. svibnja 2006. godine.

Dana 13. ožujka 2008. Županijski sud u Splitu potvrdio je obje presude u dijelovima koji se odnose na glavni zahtjev, ali je ukinuo dio koji se odnosi na kamatnu stopu i troškove postupka i predmet vratio prvostupanjskom sudu. U tom dijelu postupak je i dalje u tijeku.

PRIGOVORI

Podnositelji zahtjeva prigovaraju na temelju članka 6. stavka 1. i članka 13. Konvencije zbog duljine postupka i nepostojanja djelotvornoga pravnog lijeka u odnosu na taj prigovor.

PRAVO

Podnositelji zahtjeva prigovarali su da građanski postupak povodom njihovoga zahtjeva za naknadu štete nije bio dovršen u razumnome roku, te da u odnosu na istaknuti prigovor nisu imali djelotvorno pravno sredstvo. Pozivaju se na članak 6., stavak 1. i članak 13. Konvencije, čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

Članak 6.

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da .. sud u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

Članak 13.

Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.

Vlada je ustvrdila da podnositelji zahtjeva više ne mogu tvrditi da su žrtve zbog toga što im je Ustavni sud dosudio pravičnu naknadu radi duljine postupka i zbog toga što je Općinski sud u Kaštel Lukšiću ispoštovao nalog Ustavnoga suda.

Podnositelji zahtjeva prigovorili su iznosu dosuđene pravične naknade.

Sud podsjeća da status podnositelja zahtjeva kao „žrtve“ u smislu članka 34. Konvencije ovisi o činjenici jesu li domaće vlasti priznale, bilo izričito ili u biti, navodnu povredu Konvencije, i, ako je to potrebno, osigurale odgovarajuću naknadu u odnosu na tu povredu. Samo ako su zadovoljeni ti uvjeti, supsidijarna narav zaštitnih mehanizama Konvencije sprečava ispitivanje zahtjeva (vidi predmet *Cocchiarella v. Italy*, [GC], br. 64886/01, stavak 71., koja će biti objavljena u ECHR 2006 i *Cataldo v. Italy* (dec.) br. 45656/99, 3. lipnja 2004.).

Sud primjećuje da je Ustavni sud utvrdio da je pravo podnositelja zahtjeva da se o njihovom zahtjevu odluči u razumnome roku bilo povrijeđeno, i dajući svoju ocjenu na

pravičnoj osnovi, osigurao zadovoljštinu koja ima narav naknade, dosudivši svakom podnositelju zahtjeva pravičnu naknadu na ime nematerijalne štete u iznosu od 10.500 HRK. Tako je Ustavni sud priznao da je došlo do povrede ustavnoga prava podnositelja zahtjeva da u razumnome roku bude odlučeno o njihovom građanskom zahtjevu. Sud smatra da takvo priznanje u biti zadovoljava prvi uvjet naveden u sudskoj praksi Suda.

Status podnositelja zahtjeva kao žrtve tada ovisi o tome je li dosuđena zadovoljština bila primjerena i dostatna uzimajući u obzir pravičnu naknadu predviđenu člankom 41. Konvencije (vidi predmet *Dubjakova c. Slovakia* (dec.), br. 67299/01 od 19. listopada 2004. godine).

S tim u vezi, Sud podsjeća da se u predmetima radi duljine postupka jedna od značajki dovoljne zadovoljštine koja može ukloniti položaj parnične stranke kao žrtve odnosi na dosuđeni iznos. Taj iznos ovisi, osobito, o značajkama i djelotvornosti pravnoga sredstva. Tako su države koje su se, kao Hrvatska, odlučile za pravno sredstvo koje je namijenjeno i za ubrzanje postupka i za dosudu naknade, slobodne dosuditi iznose koji – iako su niži od iznosa koje dosuđuje Sud – nisu nerazumni (vidi naprijed citirani predmet *Cocchiarella v. Italy*, [GC], stavci 96. i 97.).

Vraćajući se konkretnom iznosu koji je podnositeljima zahtjeva dosudio Ustavni sud, Sud primjećuje da je naknada dosuđena u ovome predmetu niža u usporedbi sa iznosima dosuđenima za usporediva odugovlačenja u sudskoj praksi Suda. Sud bi u tom pogledu naglasio važnost razumnoga iznosa pravične naknade dosuđene u domaćem sustavu kako bi se dotično pravno sredstvo smatralo djelotvornim na temelju Konvencije. Međutim, pitanje može li se dosuđeni iznos smatrati razumnim treba ocijeniti u svjetlu svih okolnosti predmeta. To obuhvaća ne samo trajanje postupka u konkretnom predmetu nego i vrijednost dosuđenoga iznosa koja se prosuđuje u svjetlu životnoga standarda u dotičnoj državi, i činjenice da će općenito u nacionalnom sustavu naknada biti dosuđena i isplaćena brže nego što bi to bio slučaj da o toj stvari odlučuje Sud na temelju članka 41. Konvencije.

U svjetlu materijala u spisu i s obzirom na konkretne okolnosti predmeta, Sud smatra da se iznos dosuđen podnositeljima zahtjeva može smatrati dovoljnim i stoga i odgovarajućom zadovoljštinom za pretrpljenu povredu, osobito s obzirom na činjenicu da je Općinski sud u Kaštel Lukšiću ispoštovao nalog Ustavnoga suda (vidi naprijed citirane predmete *Catalo v. Italy*, *Širancova v. Slovakia* (dec.), br. 62216/00, 7. rujna 2004. *Eštok v. Slovakia* (dec.) br. 63994/00, 28. rujna 2004., *Dubjakova v. Slovakia* (dec)).

Sud stoga zaključuje da podnositelji zahtjeva više ne mogu tvrditi da su „žrtve“ u smislu članka 34. Konvencije zbog navodne povrede njihovoga prava na suđenje u razumnome roku. Budući da je u ovome predmetu dokazano da je ustavna tužba djelotvorno pravno sredstvo, isto se primjenjuje na prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 13. Konvencije.

Slijedi da je zahtjev očigledno neosnovan i da ga treba odbaciti u skladu sa člancima 35., stavcima 3. i 4. Konvencije. S obzirom na navedeno, primjereno je prekinuti primjenu članka 39. Poslovnika Suda.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren NIELSEN
tajnik

Christos ROZAKIS
predsjednik